

Diumenge, tancats fins al 2001

Jordi Fortuny

"La guerra entre els petits i els grans del comerç ha arribat a un grau molt alt de crispació. No fa gaires dies, els participants en el congrés de l'associació de distribuïdors i fabricants, que es va fer a València, van fer callar a xiulets l'índit José Serrano de Carvajal, president de l'ANGED (Associació d'Empreses de Distribució Grans i Mitjanes)."

Si la cosa no s'espavilla, en qüestió de poquíssims dies –segurament aquesta setmana mateix– quedarà sentenciada fins al 2001 la polèmica sobre els horaris comercials: el ple del Senat aprovarà el projecte de llei de comerç. Encara que sembli mentida, el vot dels senadors és ja l'últim escull que ha de trampejar el projecte perquè hi pugui haver unes regles del joc que tothom respecti i pugui evitar-se el "vessament de sang" en l'eterna batalla entre grans superfícies i petits botiguers.

De moment, guanyen els partidaris de regular els horaris perquè això no sigui xauxa. Segons la futura llei, els comerços en general podran obrir 72 hores setmanals, de dilluns a dissabte, i mínim de vuit dies festius cada any (com ara). El 2001, cada autonomia, d'acord amb el govern central, podrà revisar aquest règim i autoritzar més obertures en dia festiu si ho creu convenient. Quant al famós fre a la implantació de grans superfícies, queda en mans dels polítics: els nous centres hauran d'aconseguir un doble vist-i-plau, el de l'ajuntament i el de la comunitat autònoma.

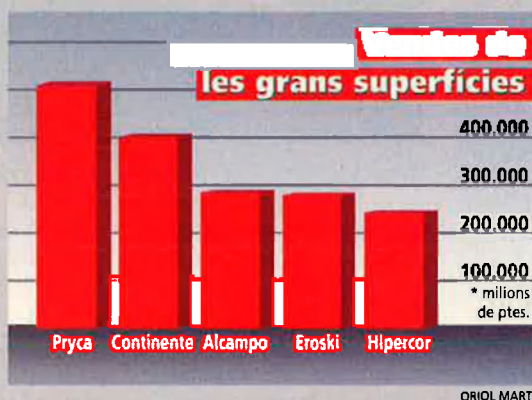
Més o menys aquest és el resum dels punts més conflictius del projecte, pactats entre socialistes i Convergència i Unió. Votaran a favor ells mateixos i els senadors canaris. El Partit Nacionalista Basc votarà en contra, perquè la llei significa un pèrdua de poder dels governs autonòmics, que s'havien fer la il·lusió de tenir la competència exclusiva en això del comerç interior. I el Partit Popular, amb tota probabilitat, s'abstindrà perquè no ha estat capaç d'arribar a cap altra conclusió: en el fons saben que és l'única llei possible en aquest moment, però estan tan enfadats amb Felipe González que votar a favor d'un projecte dels socialistes és superior a les seves forces.

De tota manera, encara que la pau fins al 2001 estigui a punt de firmar-se, la guerra entre els petits i els grans del comerç ha arribat les últimes setmanes a un grau molt alt de crispació. No fa gaires dies, els participants en el congrés de l'associació de distribuïdors i fabricants AECOC, que es va fer a Valèn-

cia, van fer callar a xiulets l'índit José Serrano de Carvajal, president de l'ANGED (Associació d'Empreses de Distribució Grans i Mitjanes) i defensor a ultrança de la llibertat total d'horaris comercials. Amb aquest gest poc usual els empresaris dolguts amb el paper d'aquesta associació van voler fer-li entendre al seu president que no representa tant com diu.

Un altre gest segurament més important però no tan sorollós com la xiulada és el paper d'El Corte Inglés en tota aquesta història.

El líder del comerç a l'estat espanyol, el "tall britànic" –com algú en deia fa anys a Catalunya–, va impulsar i inspirar l'ANGED durant molt de temps, però ara l'ha deixat sola en contra de la llei de comerç i ha donat suport al projecte que està a punt d'aprovar-se. És a dir, en

la guerra dels horaris comercials la cadena de grans magatzems s'ha arreglerat més amb el comerç tradicional que amb les grans superfícies de capital francès (Pryca, Continente, Alcampo) i dels supermercats "hard discount" (Dia, Lidi i altres).

Mestrestant, els polítics de tot signe es declaren contraris a més implantacions de grans superfícies. Tant el president i candidat Jordi Pujol, sempre partidari de dosificar-les malgrat el que pugui fer pensar la proliferació d'aquests centres a Catalunya, com el president Eduardo Zaplana, que fa pocs dies també s'ha declarat partidari de limitar-les (ja n'hi ha 29 al País Valencià!), anuncien un futur de severitat a l'hora de concedir noves llicències d'obertura. Els petits botiguers sembla que tenen calma per davant, durant uns anys, perquè la llei i els polítics –si se'n recorden després de les eleccions– els ajudaran a afrontar les grans cadenes.

Però ja cal que s'espavilin, perquè potser serà l'última vegada que se salvin de la voracitat de les grans superfícies i dels canvis vertiginosos que hi haurà els pròxims anys en el món del comerç. Ben mirat, potser ni la llei ni els polítics aconseguiran posar pau.